

se je šel v Dravo kopat, a ni se več vrnil. Najbrž je pri kopanju v Dravi utonil.

Kako se je vjel tat. Trговец Zagoršek v Dornavi je opazil, da je bil v zadnjem času večkrat okraden, vendar pa ni mogel priti tatu na sled. Radi tega si je dal predalček, v katerem je imel denar, tako napraviti, da je vsakokrat zazvonil zvonček, ako je kdo odprl omenjeni predalček. Pred nekaj dnevi je šel gospodar v klet, kar naenkrat začuje, da predalčkov zvonček zveni. Hitro beži tja, in glej, zasačil je tata, ravno ko si je ta hotel nekaj prisvojiti. Seveda ga je takoj prijel. Tat je neki kovač po imenu Trstenjak iz Dornave. Trstenjak je obstal, da je trgovcu ukral nže nad 400 kron.

Strela je udarila dne 11. t. m. v hišo pri gorici oskrbnika štajerske hranilnice, gospoda J. Rudl-na v Okiču. Hiša je do tal pogorela. Škoda znesse kakih 1600 kron. Posestnik je bil zavarovan za 1000 kron.

Vsled padca je umrl. Dne 20. t. m. se je 20 let stari zidarski učenec J. Oreški v Ptujju napil. Iz Ptujja se je peljal z nekim posestnikom proti domu. Kakor nekteri trdijo, ki so celi prizor videli, vrgel ga je dotični posestnik raz voza na tla, ker mu je vsled pijanosti postalo na vozu slabo. Drugi zopet trdijo, da je Orešek pal sam raz voza. Dne 8. t. m. je umrl. Najbrž se je pri padcu raz voza smrtnonevarno poškodoval.

Pes je padel raz strehe. Pes ptujskega hišnega posestnika g. Laknerja je padel na telovo, ravno ko je šla procesija mimo te hiše, raz strehe. Pri procesiji so namreč vojaki streljali, a omenjeni pes pa se streljanja jako boji. Radi tega ga je bil posestnik zaprl na dile, da ne bi čul streljanja ter ga vrhu tega še privezal z vrvjo. Ko pa je pes šlišal streljanje po blagoslovu, je pregriznil vrv ter skočil skozi okno na streho enonadstropne hiše, iz te pa je padel na ulico med ljudi, ki so bili pri procesiji. Nesreča se se ni zgodila nobena.

V celjskem okrajnem zastopu, kateri je popolnoma v klerikalnih rokah, so prišli velikim goljufijam in poneverjenju na sled. Najbolj obdolžen je tajnik tega zastopa, po imenu K o z e m, veliki ljubljenec manega, takozvanega slovenskega prvaka in voditelja dohtarja Serneca. Ko je bil zastop v naprednjaških rokah, se kaj tacega ni zgodilo. Sicer so si prizadevali tako zvani prvaki, to je narodnjaki, da bi očrnilli naprednjaško stranko, ko so sprejeli okrajni zastop, češ, ni vse v redu pri denarju. Tedaj je dokazala sodnijska preiskava, da je bilo pri naprednjaškem zastopu vse v redu. Kaj pa bode sedaj? Bodemo videli!

Naprednjaki so zmagali. Pri volitvah v okrajni zastop v Slovenski Bistrici so zmagali naprednjaki. Bog daj, da bi se to zgodilo vendar enkrat tudi v ptujskem okraju.

V Dobju bodejo kmalu občinske volitve. Naprednjaki ne dajte se od klerikalnih zapeljivcev spraviti na led! Lepo prijazno Dobje naj bode v naprednih rokah! Farške brate pa zapodite, ako pridejo k vam teračit za glasove. Pa kaj bi vam več o tem pisali,

saj itak veste, kam so zabredle občine, katere so v klerikalnih rokah.

Poročilo ptujskegn sejma. Na ptujski sejem dne 17. t. m. se je prignalo 43 konjev, 672 glav goveje živine in 331 svinj. Kupcev, posebno iz Nemškega je bilo jako mnogo in so dobro plačevali. Živine je bilo primeroma premalo. Prihodnji živinski sejem bode dne 1. julija.

Dopisi.

Iz Slivnice pri Mariboru. Ljubi „Stajerc“! Bral sem tvoj list, in se mi je tako dopadel, da prosim prav lepo tvoje upravnništvo, naj mi pošlje od sedaj naprej vsaki list. Za „Štajerca“ dam raje 2 gold. na leto, kakor pa za „Naš Dom“ 50 kr. „Naš Dom“ je list za farške kuharice, ne pa za kmete. Zavoljo tega pa ga župniki in kaplani tako priporočajo. Župniki imajo svoje kuharice radi — kaplani pa jih morajo radi imeti, ker jim je drugače joj! Mi kmetje pa bi naj te farške bedarije prebiral in na nje prisegali. Jaz že ne bom! Skrbel pa bodem tudi za to, da se bodejo drugim mojim tovarišem odprle oči. Farji naj ostanejo v farovžu, kuharc jim itak ne branimo, naj nas podučujejo v naukih svete vere, drugače pa nas naj pustijo popolnoma v miru! Z Bogom „Stajerc“.

Slivničar.

Iz Rajhenburga. Na binkoštni pondeljek smo čuli zopet našega župnika iz prižnice nekaj prav zanimivega povedati. Med drugimi besedami je spregovoril tudi nekaj od birmanskih otrok. Rekel je, da se na dan, ko se bode delila sv. birma, ne sme hoditi po krčmah in tam popivati. Botri naj bi šli z birmanci naravnost domov. Za tuje ljudi je ta gospod vendarle nekaj malega dovolil. Kam pa toraj naj ženemo svoje birmance? Morda celo uro hoda ali še dalje, da jih malo pogostimo? Sicer Bog ne daj, da bi zagovarjali pijančevanje po krčmah, a vendar vse kar je prav. Mi vemo, da bodejo gospod župnik zraven, ko se bode na omenjeni dan marsikaj dobrega v farovžu pojedlo in tudi spilo. Naredilo se bode tudi večje omizje, seve za tiste, namreč za domačine, katerim se je med drugimi prepovedalo iti v krčmo. In ti gospodu vse verjamejo, da celo bojijo se jih. Ti se seveda smejo v farovžu mastiti in piti, kolikor duša poželi, za nas siromake pa je vse greh. Delati, plačevati, v farovž nositi, to nam je dovoljeno, pri tem se nam nič ne brani, nasprotno, „gospodje“ so jako prijazni z nami, ako še čutijo v naši mošnji kak groš, ali pa pri hiši kake pišance. Gospod župnik, od koder pa imate vendarle vi tako debeli trebuh? Morda od dela? Mi siromaki si ne smemo privoščiti kot botri kake kapljice v krčmi, ne smemo malo pogostiti naših birmancev v krčmi, ker nam to na domu ni mogoče, vi pa seveda smete pogostiti veliko gospodov, veliko povabljenih gostov in to ravno na dan svete birme. Čudno, jako čudno, da je vam vse dovoljeno, nam kmetom pa, kateri vas vse redimo, — nič! Gospod župnik, nastopajte le pravično, kar je vam dovoljeno, ki dobivate od davčnega urada

naše težko zaslužene groše, to naj bode dovoljeno tudi nam. Mi ne bomo nikogar k takemu obedu in k taki pijači povabili, kakor vi, a vendar naj nam bode dovoljeno, za naš težko zaslužen denar pogostiti naše birmance. Zagotavljamo vas, da se ne bode med nami pilo in jelo v tako obilni meri in v taki kakovosti, kakor v farovžu! Več botrov.

Iz Jarenine. Tudi mi se ti moramo, dragi „Štajerc“ nekaj pritožiti. Dne 7. t. m. nas je obšla žalost in malokatero oko je ostalo brez solz, ko je jemal naš gospod kaplan Krameršič od nas slovo. Za njim žalujejo možje in žene, mladeniči in dekleta, posebno pa šolska mladina, za katero je bil gospod kaplan neutrudljiv in ljubezniv učenik. Naš kaplan je sejal med nami mir in ljubezen, ne pa sovraštvo in prepir, kakor se to navadno od mladih kaplanov godi. Gospod Krameršič, čeprav ste nas morali tako hitro zapustiti, vendar ne bode izginil vaš spomin iz naših misli in naših src nikdar. Iz globočine naših src vam želimo, da bi vam tudi na vaši novi fari bili vsi farmani tako udani, kakor smo vam mi bili, želimo pa tudi, da bi vam bilo tam dovoljeno, vse vaše farane obiskati, ne pa kakor tukaj, kjer ste k večjemu smeli stopiti v hišo kakega podrepnika našega dekana. Vaše napadalce si bomo dobro zapomnili, tudi za nje pride kmalu ura plačila! Kolikor žalosti nam je povzročilo to, da so nam našega gospoda kaplana predstavili, toliko veselja bi se nam priredilo, ako bi nas zapustil naš nikakor ne priljubljeni dekan Čížek. Dekan je največji sovražnik „Štajerca“ in se je izrazil, da ne bode nikoli prestopil praga tistih hiš, v katerih se „Štajerc“ čita. Dragi naš „Štajerc“, veš kaj, mi se tega nikakor ne ustrašimo, temveč si mislimo, da je tako tudi prav. Dekan nam ne prinese itak nikakega haska v hišo, pa naj ostane v farovžu! Njegovim podrepnikom, katere on kaj rad poseti, se nikakor boljše ne godi, kakor nam. Istina pa je, da gospodu dekanu raste trebuh, mi pa težko plačujemo davke. Mi farmani smo sprejeli tega prevzetnega gospoda s cvetlicami, ker ga nismo poznali, a odslovili pa ga bomo drugače z njegovo fino Tončko vred. Gospod dekan in pa Tončka vedita, da še imamo dosti več povedati, toda vsega na enkrat nočemo. Na drugo pot, gospod dekan in pa Tončka, drugače še pride hujša krtača! Več posestnikov iz Jarenine.

Črešnice, konjiški okraj. Hudi nasledki zaradi hujškanje župnika Ogrizeka. Od tistega časa, 21. januarja t. l., ko je župnik, g. Franc Ogrizek pri izpraševanju krščanskega nauka in delitvi spovednih listov v mežnariji nevedno ljudstvo k temu privedel, naj mene podpisanega pri okrajnem in deželnem šolskem svetu tožijo, karkoli kateri čez me povedati ve, ter so zapisnik napravili in se vsi podpisali i. t. d., je več očetov mojih učencev dobilo „pogum“, da so dalne ovadbe proti meni iskali. Neki oče me je nanzanil, da sem njegovega sina pred okoli pol leta po glavi tepel. V resnici pa je njegov deček s podstrešja in lestvice pal ter gumpo na glavi dobil, katero je potem na mojo krivdo izvrnil. Ko sem pa jaz zdravniško preiskavo ter prisego očeta in prič

zahteval, je oče od vse daljne tožbe odstopil, preklical, ter se z menoj pošteno in prijazno pogovoril. Ko hitro pa je župnik Ogrizek to zvedel, skipala je jeza do vrhunca. Vendar gori omenjeni oče, beseda, ga ni več poslušal. Ogrizeku je nekrščanska veselje po vodi splavalo in bila je to za njega zopet blamaža. Dne 21. aprila t. l. pa je prišel kmet J. Zazial, po domače Kotnik, zarano čez me ter tako-le pozdravil: „Je učitelj že vstal? Sram te bo, da tako dolgo ležiš, spravi se mi iz postelje, je že čas, da vstaneš in da ti povem, kakšne svinje se v šoli godijo!“ Potem je začel kvasiti, da součenci njegovemu 13letnemu sinu — kateri že rad žganje pije, dali smrdljive vode piti. In farman izpil, meneč, da je žganje. A imena omenjenih učencev na moje večkratno vprašanje na noben način ni hotel povedati, da bi jih zamogel izpraševati in kaznovati tako da potem nisem vedel, me-li za norca imajo kaj, ter sem še pozneje po izpraševanju od drugih ljudi izvedel imena in da se je to ponujanje in pred šolo na poti zgodilo. Na Zazialovo še da tako čudno obnašanje prišla je cela stvar pred sodo nijo v Konjice. Pri obravnavi se je od mene prenehoma zahtevalo, da bi Zazialu na vsak način odpustil, dasi tudi me Zazial vkljub vsemu tem niti enkrat ni za odpuščanje prosil ter mi le govoril nosno, da nekako milostno roko ponujal, kakor bi on meni odpuščal, ne pa jaz njemu!

Namesto da bi bil on poprej k meni v farmanje novanje prišel, ter se z menoj spravil, je rajši od župnišča hodil, bil je v enomer pri svojem modrosti svetovalcu župniku Ogrizeku ter pozvedoval, kaj bi spet on mene ovadil ali tožil, kakor 21. t. m. sinca. Najbolj nerazumljivo pa mi je bilo to, da ni niti ena beseda iz moje dve strani obsegajočih pritožbe prebrala. Zategadelj so se vse štiri pritožbe proti meni izrazile, da se niso mogle v taki naglosti na vse spomniti, ker jih ni nihče v nobeni pritožbi moje pritožbe izpraševal, kaj vedo o tem in tem povedati. Gospod adjunkt je sicer vedno trdil, da bode h koncu nepotrebne obravnave toženec oproščen, kar bo za mene blamaža, a mu je vedno eden dan zapora ali pa 10 kron globe prisodil.

Ta kazen se je pa še drugim ljudem premo dozdevala, tembolj pa tistim, ki Zaziala pred sodno poznajo. Ker pa je Zazialu njegov zagovornik zagotovil, da bo pri okrožni sodnji v Celju še od te kazni oproščen, sklical se je Zazial še na drugo sodno štanco. Nato sem se tudi jaz zoper premalo odmerjeno kazni pritožil. Višji c. kr. gospodje sodniki pa niso samo razsodbe prve sodnije in obrambe zagovornikov, temveč tudi mojo prvo pritožbo vso prebrali ter so poznali, da imenovana kazen nikakor ni primeren k takemu razžaljenju. Radi tega so Zazialu na 13. junija t. l. namesto enega dneva sedem dni in enim postom prisodili. Ni-li mogoče, da tudi ta „Zazialov pogum“ in njegova nezgoda izvirata od 21. t. m. sinca, kakor je v začetku omenjeno, od znanega izpraševanja krščanskega nauka? Ogrizek pa še vedno

išče in
koli tož
vsi pod
mu „po
zagrajen
ljiva m

IZ
dragi
sicer se
podjetja
nakupn
te knji
bilo je
nobene
mesci v
Zorko
nič za
ga je p
sicer l
biti v
je slu
motimo
enkrat
kurz
društvo
sedaj l
Ker pa
si krat
stilna
urejen
to, ke
za to
Konzu
nekih
je dob
na cel
kaša
gospo
pa se
Kmetj
godla
ubogin

M
vreje.
izgred
roženi
stošili
poslop
dva e
polka
in dv
nemir
Seljal
so se
v Go
kaj j

išče in išče, brez konca in kraja, kogar bi h kakršnikoli tožbi zoper mene pridobil, dobro vedoč, da ga vsi podpirajo. Žalostno! Slobodno Ogrizeku in Bogmu „požegnaj“ občinsko, še zmiraj z žebli in deskami zagrajeno vodo. Za učitelja seveda pa je vsaka škodljiva mlaka dobra, naj še bode tako daleč od šole. Janez Adamič, upokoj. šolovodja.

Iz Laškega trga. Zopet smo prisiljeni, da ti, dragi „Štajerc“, poročamo nekaj iz našega kraja in sicer sedaj o našem konzumu. Najprva nesreča tega podjetja je bila, da so tiste tercijalke, katere so nesle nakupne knjižice iz kolodvora Gorišek v kaplanijo, te knjižice po mostu raztrosile. To je bil prvi znak, bilo je to nekako znamenje, da društvo ne bode imelo nobene sreče in vspeha. V konzumu se je pred par meseci vse spremenilo. Prišel je v njega veleznani g. Zorko kot poslovodja. Kmetje niso ž njim kar nič zadovoljni, ker ne dela po njihovi volji in ker ga je po sili društvu „zveza“ vrinila. Poslovodja je sicer lepo ime, a kdor ga nosi, moral bi vsaj tudi biti v najvažnejših trgovskih rečeh podučen. Zorko je služil kot pek, bil je tudi celo, ako se ne motimo, svoj čas že za mlinarja. Sedaj pa je naenkrat v par dneh napravil nekje svoj trgovski kurz (?) in je kot poslovodja sprejel konzumno društvo pod svoje vodstvo. Radi tega je v društvu sedaj h koncu vse drugače. Šolarke so postale kasirke. Ker pa imajo zelo malo opravka s postrežbo kupovalcev, si kratijo čas s tem, da pestujejo pse in mačke. Gostilna je predrugačena, sedaj ima konzum celo salon urejen za same gospodske goste. Pa kaj pomaga to, ker kmetje in gospoda že zdavna več ne marajo za to gostilno posebno ne, ker je vino pre—dobro. Konzumnim udom se vedno in vedno nekaj kvasi od nekih procentov, katere bodejo dobili. No, kdo pa že je dobil kak procent pri nas, kdo ga je dobil sploh na celem svetu kedaj od kakega konzuma? Ko bode kaša dovolj presoljena, potem bodejo naenkrat vsi gospodje zapustili, seveda s tihega, konzum, kmetu pa se bode reklo: „Le pojej to, kar smo ti mi skuhali!“ Kmetje, pazite, da se vam ne bode taka pesem zagodla, kakor se je pred kratkim v Vitanju zapeljanim, ubogim gospodarjem. Več kmetov.

Zunanje novice.

Nemiri na Hrvaškem. Na Hrvaškem še vedno vreje. V noči od 21. do 22. t. m. so se prigodili veliki izgredi v Ludbregu (okraj Varaždin). Nad 3000 obojestranskih kmetov je udarilo na mesto Ludbreg. Opuščali so popolnoma hranilnico, občinski urad in poslopje okrajne državne oblasti. Še tisto noč sta došla dva eskadrona ulancev in nekatere kompanije 16. pešpolka v Ludbreg. Tudi državni pravdnik (štatsanwalt) in dva preiskovalna sodnika sta prišla tje. Veliki nemiri so se godili dan pozneje na gori Ivančici. Seljaki so prišli iz „Prigorskih vasi“ na goro. Zbrali so se proti jutru. O tem so se takoj obvestili orožniki Golubovcu in so se napotili na goro, da razvidijo, kaj je na stvari. Seljaki so se na to naglo umaknili

na Ivanečko stran gore, kjer so trčili skupaj z vojaško patrulo in nekaterimi gozdnimi čuvaji. Tu je prišlo do spopada. Kmetje so hoteli iti naprej, a gozdni čuvaji so jim to hoteli zabraniti. Nato so seljaki začeli rabiti silo, odvzeli so čuvajem puške in so krenili potem proti mestu Ivanec. Med potjo so se zopet poprijeli z orožniki, kateri so z bajoneti težko ranili dva kmeta. Poklicani vojaki so prijeli 12 kmetov in jih odpeljali v varaždinske zapore. V noči od nedelje na ponedeljek so užgali kmetje na gori Ivančici lovsko kočjo grofa Bombelesa in na več krajih na gori so zapalili dinamit. Pokanje dinamita je bilo tako hudo, da se je čulo daleč preko štajerske meje. Prihodnjo noč so bili vsi vrhovi zagrebške gore in Ivančice razsvetljeni s kresovi. Stanje je vsaki dan strašnejše. Vojaštva je že toliko, da ga nimajo več kje nastaniti. V okolici zabovško-zlatarski so vojaki nastanjeni v živinskih vagonih. Sedaj je porazmeščeno vojaštvo v Zagorju po sledečih krajih: Glavno prebivališče zapovednika je v Varaždinu, večji oddelki bataljoni in stotnije pešcev so nastanjeni v okolici varaždinski, novomaroški, zlatarski in ivanečki. V okolici klanječki, pregradski, bistrški, stubiški in radobojski nastanjeno je konjenišvo, ulanci in dragonci. Poleg teh so pa po vsem Zagorju orožniki, domači in madjarski. Te dni je tožilo državno pravdnništvo v Varaždinu 3 seljakov radi zločina ustaje. Kmalu bode prišel trenutek, ko bode ban, kateri je na Hrvaškem postavljen za kraljevega namestnika, ostavil Hrvaško. — Bog daj, da bi vladal skoraj mir na Hrvaškem!

Zaradi ene krone. Blagor jim, ki so usmiljenega srca. Pred kratkim se je obesil cerkveni sluga, ki je zapustil sedem nepreskrbljenih otrok. Obesil se je, ker mu je prejšnji dan župnik odpovedal službo, in sicer zato, ker mu ni izročil neke krone, ki je bila po mnenju župnika na darovalnem krožniku. Toraj zaradi ene same krone je župnik dovedel ubozega slugo, da je moral smrt storiti.

Obsojen duhovnik. V Trentonu je obsodil sodnik duhovnika, po imenu George Alena iz Morisvile onkraj nevjersejske meje v 10-letno ječo, ker je hodil v Trenton — krast kokoši.

Gospodarske stvari.

Zlatoritka. Češče, kakor navadno mislimo, pokončajo zlatoritkine gosenice listje na sadnem drevju; istotako uničijo tudi zelenje marsikaterega gozdnega drevesa. Vendar ne pojedjo listja popolnoma, kakor gosenice glogovega belina, ampak puste mu njegovo ogrodje, sestavljeno iz pojedinih žlič. Nekoliko manjše so od gosenic glogovega belina, temnosivorujave in ozaljšane z dvema rudečima progama po hrbtu in z belimi lišami po bokih. Vsa gosenica je pokrita z rumenorujavo dlako in se zaprede v začetku meseca rožnika med pripognjenimi in nagubanimi listi. Meseca rožnika ali malega srpana izlezejo iz zapredka beli, samo na zadkovem koncu rjasto dlakavi metulji.